

Omkring tsunamien havde man fået en erfaring med at hjælpe nødstedte danske turister hjem, og regeringen havde nedsat et permanent kriseberedskab. Det skulle så stå sin prøve, og det gjorde det. I hvert fald hvad angår hurtighed, var den danske indsats de andre landes langt overlegen. Så vidt, så godt.

I den danske befolkning var der dengang en meget stor forståelse for, at alt skulle gøres for at komme de nødstedte danske turister til undsætning. Den samme forståelse var der her i Folketinget. Også fra Dansk Folkepartis side var vi indstillet på, at evakueringen skulle sættes i gang, og at staten skulle betale.

Men snart viste det sig, at det ikke som anslået ville være et par hundrede danske turister, der skulle hjælpes, men mange tusinde turister, og som dagene skred frem, blev man klar over, at det drejede sig om op imod 6.000, måske op til 10.000. Der begyndte at tegne sig et surrealistisk billede, for stort set alle evakuerede var libanesiske arabere med dansk pas eller med dansk opholdstilladelse. Når man samtidig ved, at 18.000 personer med libanesiske baggrund er i Danmark, vil det altså sige, at en tredjedel eller op imod halvdelen af disse ikke befandt sig i Danmark, men i Libanon.

Når man også ved, at denne gruppe personer har en abnormt lav beskæftigelsesfrekvens – kun en tredjedel af mændene og en sjettedel af kvinderne er i arbejde – ville der nærmest være en statistisk garanti for, at en stor portion af disse evakuerede turister svindledes med kontant-hjælpen eller med arbejdsledhedsunderstøttelsen. Yderligere surrealistisk blev det, da vi fik de første beskeder om, at de dømte kriminelle, som var udvist af Danmark, nu blev sejlet eller fløjet hjem på statens regning.

Der er mange spørgsmål, der skal besvares i den her sag, og det er årsagen til, at Dansk Folkeparti nu har rejst debatten, hvor vi ikke alene forventer at komme til bunds i evakueringssagen, men også at få lagt grunden til politiske tiltag, der betyder, at vi fremover ikke kommer i en lignende situation.

Formanden:

Da forespørgslen er stillet til tre ministre, er der også tre ministre, der nu får mulighed for at besvare forespørgslen. Først er det udenrigsministeren.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil gerne takke for denne lejlighed til at redegøre for regeringens indsats i forbindelse med evakueringen fra Libanon i sommeren 2006. Operationen var jo den største danske evakuering nogen sinde, hvor i alt 5.873 personer blev hjulpet hjem til Danmark. Der var tale om en særdeles hurtig og vellykket indsats i betragtning af de meget vanskelige ydre omstændigheder.

Jeg vil indlede med en kort beskrivelse af den udenrigspolitiske kontekst. Endvidere vil jeg redegøre for forløbet og for Udenrigsministeriets rolle. Herefter vil justitsministeren redegøre for politiets rolle og integrationsministeren for spørgsmål vedrørende opholdsgrundlag.

Den 12. juli 2006 angreb den libanesiske Hizbollahmilits en israelsk grænsepatrolje. Den dræbte tre israelske soldater og bortførte yderligere to. Israel svarede igen samme aften med et massivt militærangreb på Hizbollahs stillinger i det sydlige Libanon. Kamphandlingerne bredte sig hurtigt over store dele af Sydlibanon, herunder Bekadalen og de sydlige forstæder til Beirut.

Kl. 14.05

Ud fra et ønske om at afskære de militære forsyninger til Hizbollah indledte Israel en omfattende blokade af Libanon. Hovedveje og centrale broforbindelser blev bombet, Beirut Lufthavn blev lukket efter bombing af landingsbanerne, og Beiruts Havn blev ligeledes lukket som følge af Israels blokade.

I denne alvorlige situation begyndte henvendelser fra nødstedte danskere og deres pårørende at strømme ind til ambassadekontoret i Beirut og til Udenrigsministeriet. Det viste sig, at mange med familiemæssig tilknytning var rejst på besøg i Libanon, ikke kun fra Danmark, men også fra en række lande og befolkningsgrupper med tilknytning til Libanon. Dette skyldtes, at den politiske og dermed den sikkerhedsmæssige situation i Libanon for første gang i årevis havde udvist en positiv udvikling, efter at Syrien havde trukket sig ud af landet efter en massiv tilstedeværelse dér i næsten 30 år.

I takt med at kamphandlingerne tog til i intensitet, blev det stadig farligere at opholde sig i Libanon. Det blev også vanskeligere for ikke at sige umuligt at forlade området på individuel basis. På denne baggrund besluttede regeringen den 14. juli at iværksætte en evakuering fra Libanon.